

Alma littera

PRISIŖPUSIOS SENI MĖRGĖS IŠPAŽINTIS

AGNĖ
PACEKATĖ

ZOSĖS ILGANOSĖS
MEMVARAI

ŽILASIS PRAREGĖJIMAS

Laikai tikrai pasikeitė, ir dabar į tave supuvusių kiaušinių davatkos nemėto, jei neištekėjai iki dvidešimties. Nedidelė bėda, jei žiedas neužmaunamas ir studijuojant. Juk moterys dėl savo teisių tam ir draskėsi ištisus šimtmečius, kad turėtų teisę į ramų universitetinį išsilavinimą ir... bestudentaudamos sumedžiotų tą, kuris vėliau nuves iki altoriaus. Tačiau kai, stebint susigraudinusiems artimiesiems, nuo pakylos atsineši diplomą, kažkas pasikeičia kaip giedrą dieną staiga kilus audrai. Tu suvoki, kad nuo šiol aplinkiniai ims reikalauti kito pagal privalomą gyvenimo CV sąrašą eilėje įrašyto dalyko – VESTUVIŲ.

Žinoma, galimos ir kitos teorijos.

Zosės močiutė šventai tikėjo, kad merginai geriausia ištekėti iki galo neištyrinėjus vyro prigimties. Jei ji sutinka tą vienintelį nekalta kaip iš aklumo ką tik išsikapanojęs kačiukas, medaus mėnesį atrastos paslaptys dar ilgai tiesia pagalbos šiaudus, kad turėtum į ką įsikibti, kai po kojomis atsiveria buitės pragaras, begalinis kaip visata.

Kur kas mažiau romantizuotai mąsto giminių suvažiavimuose pirmu smuiku griežianti teta Angelė, turinti šimtus idėjų, kaip įkrėsti Ilganosei proto.

– Zosele, dar nesiženiji? Kokia prastova! Ko lauki? Kad galėtum ištekėti brangiau nei mano Giedrutė? Mąstyk adverniškai. Tos prabangios vestuvės su limuziniais ir visais tais statkevičiais ties padurkais – pasekmė, kad teka vis vyresnės mergos. Taip jos bando užpudruoti raukšles, pablukusius jausmus, iš tolo nepriylgstančius pirmajai meilei, ir tarsi atsiprašo giminaičių, kad jų balius vyksta tada, kai pagal tėvų lūkesčių kalendorių turėtų būti švenčiamos trečiojo anūkėlio krikštynos, – ne kartą ūbavo Angelė prie vaišėmis apkrauto stalo, paskutiniaisiais trimis dantimis smulkindama šakotį. Ilganosė norėdavo atsakyti, jog teta tiesiog bijo, kad Zosės vestuvėse nebeturės burnoje nė tų kelių pagalbininkų ir šakotį galės nebent fotografuoti, bet negi leisi pykčio sporoms sėtis iki begalybės?

Geriausios draugės Martos nuomone, tuoktis reikia dėl dviejų priežasčių. Pirma – kai iš vakarėlių imi grįžti iki trečios nakties, o atsibudusi prisimeni viską, kas vyko vakar, ir nė vienas poelgis nekelia nei gėdos, nei juoko. Marta šį reiškinį vadina išsidūkimo sindromu, kuris rodo, kad tavo ilgai atidarytas nuotykių butelis jau išsigaravo lyg spiritas, tad esi pasirengusi rinktis vyrą, nes išmokai klausytis ne tik aklo poravimosi, bet ir proto balso. Antras signalas, kad metas prie altoriaus, – kai suvoki esanti laiminga dėl vis brangesnių dalykų, o jų įpirkti nebegali. Tada irgi labai padeda anksčiau apdainuotas proto balsas, nes jis visada taikliai nurodo, po kuriuo jaunikiu užkastas auksas.

Pačiai Zosei atrodė, kad vestuvės turi žūt būt įvykti iki pastebi galvoje pirmą žilą plauką – signalą, jog tavo žiedais apsiypylusį jaunystės sodą gėlė po gėlės, plotelis po plotelio užkariauja negailestinga senatvės ebola. Nuo tos akimirkos prasideda savotiškas moteriškumo užsiskleidimas baisiu pavadinimu SENMERYSTĖ, o virš šalnos pakąstos galvos visam laikui pakimba bjauri šmėkla, kaulėtu pirštu bedanti į lentelę su užrašu „Memento mori“*.

* *Memento mori* (lot.) – atmink, kad mirsi.

Gali tikėtis, kad žilė galvon atkeliaus po didžiojo trisdešimtmečio, bet Zosė tą baltąjį išdaviką pastebėjo visiškai nepasiruošusi ir vos dvidešimt aštuonerių.

Tuo metu jos klozetą kaip tik remontavo labai temperameningas meistras, iškviestas pagal skelbimą, rastą *supermamų* portale. Pusamžis vyras, pasidabinęs beisbolo kepurėle dviprasmišku užrašu „Kapstyk giliau“, taip nuoširdžiai mosikavo gumine pompa, taip audringai keikėsi po kiekvieno smūgio, kad Zosė nusprendė žmogų pamaloninti taure limonado. Nuėjusi į vonios kambarį ištiesė ant sidabrinio padėklo pastatytą taurę ir, kaip tikra moteris, akimirksniu žvilgtelėjo į veidrodį, norėdama įsitikinti, ar atrodo taip pat kaip ryte, kai išbandė naują paakių maskavimo pudrą.

Staiga ties kakta kažkas įtartinais sužioravo. Zosė krūptelėjo, prisiartino ir geriau išžiūrėjo į pavojų keliantį žiburėlį, kuris išryškėdavo lempai pašvietus netinkamu kampe. Kai beveik atremė veidą į stiklą, abejonių neliko. Ji turėjo ŽILĄ PLAUKĄ, o sužadėtuvių žiedo – TIKRAI NE.

Po to viskas klojosi ta pačia seka, kurią Zosė jau kartą patyrė kabinete pas stomatologą, šiam išrovus protinį dantį. Panikos priepuolis. Rankų tirpimas. Ūžesys ausyse. Akių aptemimas. Būmt.

Prabudo tik po kelių minučių ir netruko suvokti, kad guli ant kilimo, nosimi remdamasi į pompą, kurios po paskutinio naudojimo niekas nesivargino net praskalauti. Tolumoje dundeno sunerimęs kanalizacijos tramdytojo balsas:

– Greitoji? A-ū, greitoji? Kuo skubiau vykit, moteryškė susiblogavo. Kryto tiesiai ant manęs su visom čierkom. Prie tūliko gabarytais prispaudė taip, kad aš tiesiėja ta žodžio prasme panyrau veidu į šūdą. Ne, po galais, mes nei gėrėm, nei sugyventiniai, klausykit, ką sakau, pirimat. Aišku, kad nukentėjo. Ta kritolė taip susitrenkė snapą, kad trūksta žodžių!!! Ką aš žinau, kiek jai metų? Tridisokas tikrai bus.

Sulig tais žodžiais Zosė vėl nualpo ir atsibudo tik tada, kai virš jos subolavo giedras seselės veidas.

– Lynkėjimai jūsų vyrui. Panašū, kad laukia šeimos pagausėjimas. Tyk nysakykit, kad aš pas jus taisiau, dar prysygalvos nysamonių, – prieš užverdamas duris skėlė santechnikas ir koketiškai pamerkė akį.

– Būtinai jam perduosiu, – atsakė Zosė ir prispaudė šaldytų žirnelių maišą prie nosies, svarstydama, ar šis nokautas vidury baltos dienos nebus ženklas, kad atėjo metas keisti gyvenimo strategiją iš esmės.

Iki tol ji savo likimui leido blaškytis po žaliąsias lankas be jokių konkrečių rezultatų, bet panašu, kad demokratija nuvedė prie aklavietės. Per vieną dieną ji iš prisirpusios nuotakos pavirto į beviltišką bobą ir paseno net keleriais metais. Santechniku netikėti ji negali – gal šio tipo vyrai ir nėra proto bokštai, bet beprotiškai nuoširdūs. Be to, ir mama, paskutinįkart aplankiusi bute, neramiai nužvelgė pelargonijų darželį balkone, nes gėles augino visos jos bendradarbės senmergės, kurioms buvo gero-kai per trisdešimt.

Zosė suteikė abejonių apipintam statusui vilties ir internete sugūglinusi frazę „Testas, kuris padės nustatyti, ar esate senmergė“, sėdo spręsti užduoties.

PIRMAS POŽYMIS. *Kiekvieną kartą susitikusi su draugėmis pirmiausia apžiūri jų pirštus ir liemenis. Tik pamačiusi, kad nė viena nesusižadėjusi ir nesilaukia, nusiramini.*

Zosė atsiduso ir uždėjo varnelę. Negi meluos pati sau, kad prieš trejetą metelių pašto dėžutėje radusi Martos kvietimą į tuoktuves, net labai ją mylėdama, iš sielvarto bliovė dvi paras.

ANTRAS POŽYMIS. *Giminių suvažiavime ar įvairiuose klasės arba kurso susitikimuose jauti, kad kiti žmonės pirmiausia nuskenuoja TAVO pirštą ar liemenį, svarstydami, ar pagaliau nesituoki, nesilauki.*

Varnelė, o prisiminius tetos Angelės išpuolius – dar ir RIEBI varnelė.

TREČIAS POŽYMIS. *Išmoksti kalbėtis ir net garsiai su savimi tartis namuose, automobilyje, parduotuvėse, nes su kuo čiulbėsi, jei šalia nėra vyro?*

Varnelė. Zosė yra pasiekusi tokią stadiją, kad už blogą sprendimą save net apibara!

KETVIRTAS POŽYMIS. *Drąsiai ir daug verki įvairiomis progomis. Mėgaujiesi verkimu, nes niekas nesako: „Baik bliauti, šitas triukas jau nebesuveiks.“*

Be komentarų. Varnelė.

PENKTAS POŽYMIS. *Kai prireikia atlikti kokį vyriško tipo darbą, apima begalinė isterija dėl gyvenimo neteisybės.*

O, vaikyti, kokia varnelė. Jei kas įtaisytų slaptą kamerą, nustebtų pamatęs, kaip šventoji Zoselė batu spardo automobilio padangą, kai šis sugenda vidury sankryžos, o nutempt nėra kam. Arba kai, mirtinai užsinorėjus vyšnių uogienės, prie stiklainio prikepęs dangtelis nejuda nė iš vietos, nors sukdamą jį Zosė taip stengiasi, kad kone prideda į kelnes.

ŠEŠTAS POŽYMIS. *Neturėjai nė vienu ilgalaikių santykių, kad draugai, tėvai, galų gale tu pati pasidžiaugtum, jog turi vaikiną.*

Varnelė. Zosė gali pasigirti nebent vienadieniais santykiais. Visų jų herojai įtaisė Ilganosei ragus, ir jų tiek, kad jei visus sukabintų į vieną patalpą, aplenktų net šviesaus atminimo prezidento Brazausko medžioklės trofėjais apkabinėtą sporto salę.

SEPTINTAS POŽYMIS. *Dėl savo nesėkmių meilės sferoje kaltini išorinius defektus. Susitikusi su vyru vis galvoji, ar jis nepastebės tų trūkumų, o jei santykiai nesusiklosto, manai, kad gamybinis kūno sandaros brokas labai prie prisidėjo.*

Varna karalienė. Ilga nosis, juodi paakiai, užpakalis dydžio lyg televizorius „Tauras“. Vardinti galima iki begalybės, bet šiam kartui pakaks.

AŠTUNTAS POŽYMIS. *Tavo draugai ir artimieji jau atvira forma duoda suprasti, kad reikia KAŽKĄ daryti, ir vis teiraujasi, KADA pavyks.*

Varnelė iš didžiosios „V“. Zosės bičiuliai praktiškai tik apie tai ir kalba, baksnodami pirštais į savo cukrumi nubarstytus vestuvių albumėlius! O baisiausia, kad Zosė negali tiksliai pasakyti, kodėl visos įmanomos moterys aplink ją susiporavo, o ji – ne. Jai visada atrodė, kad tai tarsi keista adverniška loterija, kurioje daugumai pasiseka, o mažuma lieka prie suskilusios geldos. Šis žaidimas daug baisesnis už įprastus sekmadienio loto dar ir tuo, kad čia jokie įstatymai nesaugo pralaimėjusių asmenų privatumo. Bet kas panorėjęs gali prieiti ir paklausti – tai tu dar neište-kėjusi? Kodėl?!!

Gali atsakyti, ką nori, net atsivėdėjusi žiebtį smalsuoliui kad net saldu būtų, klausiantysis vis tiek pasidarys išvadas ir jose nebus nieko, kas reabilituotų vienišių. Net jei Seimas oficialiai įtvirtintų baigtinį sąrašą, dėl kokių priežasčių ujami vieniši žmonės, aplinkiniai tikrai rastų kuo jį papildyti. Juk taip smagu priekaištauti kitam dėl nesėkmių, kai pats jau spėjai perbėgti į kitą barikadų pusę, ir dabar net garsiai gadindamas orą žinai, kad antra pusė tavęs nepaliks.

DEVINTAS POŽYMIS. *Atidariusi apatinio trikotažo stalčių, galėtum jo medvilninį turinį sulyginti su penkiasdešimtmetės keturių*

vaikų mamos, neturinčios meilužio, o su vyru besimylinčios du kartus per mėnesį, mat niekas, išskyrus draugių juokais padovanoją korsetą, nekelia asociacijų su gundymu.

Varna. Tik Zosė turi ne korsetą, o kalėdinėje darbo loterijoje kadaisė laimėtą rožinę liemenėlę su užrašu „Apčiulpk mano saldaiukus“. Neišmetė tik dėl to, kad vis dar tikėjosi ją apsisėgti mergvakario proga.

DEŠIMTAS POŽYMIŠ. *Tu sprendi šį testą. Paprastai jį sprendžia tik senmergės, nes ištekėjusios moterys turi kitų reikalų.*

Prakeiktieji! Apmovė.

Zosė tekinomis nubėgo iki knygų lentynos, išlupusi pirmą pasitaikiusią knygą atsivertė bet kokį puslapį ir dūrė į jį pirštu. Kai atitraukė, senasis burtas ją privertė nustėrti nuo atsakymo taiklumo.

„Pradžia yra svarbiausia darbo dalis.“

PLATONAS